

Walk on water

(2004 - Caminar sobre las aguas), d'Eytan Fox

Sinopsi

Eyal és un "liquidador" oficial del Mossad, el servei secret israelià, a qui encarreguen localitzar un exoficial nazi que continua viu. Eyal descobreix que la néta de l'exmilitar alemany ara viu a un kibutz a Israel i que aviat la visitarà el seu germà Axel. Llavors, Eyal decideix fer-se passar per guia turístic i entrar així en contacte amb els joves germans. Però Eyal i Axel establiran una relació d'amistat, que farà que l'agent es qüestioni molts aspectes de la seva personalitat masclista i conservadora.

Fitxa tècnica

Títol original . . . . . Lalehet al hamayin
 Director . . . . . Eytan Fox
 Productors . . . . . Amir Harel,
 Gal Uchovsky,
 Eytan Fox
 Guió . . . . . Gal Uchovsky
 Fotografia . . . . . Tobias Hochstein
 Música . . . . . Ivri Lider
 Idioma . . . . . Anglès,
 hebreu,
 alemany
 Any 2004
 Durada . . . . . 105 min.

Fitxa artística

Eyal . . . . . Lior Ashkenazi
 Axel Himmelman . . . . . Knut Berger
 Pia Himmelman . . . . . Carolina Peters
 Menachem . . . . . Gidon Shemer
 Mare d'Axel . . . . . Carola Regnier
 Pare d'Axel . . . . . Hanns Zischler
 Alfred Himmelman . . . . . Ernest Lenart
 Jello . . . . . Eyal Rozales
 Rafik . . . . . Yusef (Joe) Sweid
 Tiet de Rafik . . . . . Imad Jabarin

Sobre el director, Eytan Fox

Eytan Fox va néixer a Nova York, però de ben jove va marxar a Jerusalem. Després de passar un temps a l'exèrcit israelià, va estudiar a l'Escola Universitària de Cinema i Televisió de Tel Aviv.

La seva primera pel·lícula fou el curt Time Off, un drama sobre la identitat sexual a l'armada israeliana; Song of the Siren fou el seu primer llarg, una comèdia romàntica ambientada a Tel Aviv durant la Guerra del Golf, i que tingué un gran èxit de taquilla a Israel.

Entre els anys 1997 i 2000 va realitzar "Florentine", una sèrie dramàtica per a la televisió, on analitzava la vida dels joves a Tel Aviv abans i després de l'assassinat del Rabí. En aquest temps també dirigeix per a la petita pantalla la comèdia musical curta "Gotta Have Heart".

Però el reconeixement internacional li arribarà a Eytan Fox l'any 2002, gràcies al film Yossi & Jagger, que, basant-se en un fet real, retrata el tràgic i dur amor entre dos oficials de l'exèrcit hebreu. La pel·lícula tingué una molt bona acollida al seu país i fou programada a la Berlinale el 2003.

Dos anys després, Fox torna a remoure consciències, aquesta vegada tocant un tema molt delicat per a hebreus i alemanys. I és que Walk on water mostra com el passat nazi afecta les vides de les joves generacions d'ambdues nacionalitats. La pel·lícula, que va repetir presència a la Berlinale de l'any següent, està protagonitzada per l'estrella del cinema israelià, Lior Ashkenazi i ha estat rodada en tres països i en localitzacions d'elevada poesia visual.

Caminant sobre aigües turbulentes

El tema més evident i principal que tracta Walk on water és el passat i les seves conseqüències: quin pes té, 60 anys després, l'horror de l'Holocaust en la segona generació que no ho va viure directament. I és que la nova Alemanya s'erigeix sobre una generació de joves, als quals la caiguda del mur de Berlín els va agafar encara a una edat ben tendra i que han conegut el conflicte bèl·lic a través de

la televisió i de pel·lícules. Els nous alemanys miren cap endavant, intentant oblidar un passat en el qual no van participar, però que el món encara s'encarrega de recordar-los.

Aquest és el drama que viuen els joves Axel i Pia Himmelman, néts d'un exoficial nazi, i que mostren el gran abisme que separen les diferents generacions: de fet, Pia renuncia al si familiar i decideix marxar a viure a un kibbutz a Israel.

La llosa en forma de 'mea culpa' que pesa sobre les consciències germàniques contrasta amb el canvi d'actitud de víctimes a botxins dels jueus que, després de la contesa bèl·lica, es van establir a Israel. Eytan Fox dirigeix amb destresa un magnífic diàleg entre l'oficial israelià i un homosexual àrab, on evidencia el cul de sac en què es troba el conflicte a Orient Pròxim.

Un altre dels temes, però, transversal a tot el film (i habitual en les obres del director) és l'homosexualitat. Novament, el protagonista s'haurà d'enfrontar a un dels seus tabús, ja que l'amistat que el començarà a unir amb el jove alemany i el contacte que tindrà amb els barris gays de l'urbe germànica, li obrirà una nova visió sobre aquesta realitat.

A això cal afegir l'alta càrrega eròtica d'algunes escenes de la pel·lícula, com quan els dos amics es prenen un bany de fang davant les transparents aigües del Mar Mort. I és que l'extrema bellesa d'alguns paisatges col·laboren, i bastant, a cert enamorament filmic. L'oficial del Mossad ens fa de guia per alguns dels paratges més singulars de la Terra Promesa i hipnotitza a l'espectador, que es pregunta com és possible que en aquests racons de món tan paradisiacs succeeixin tragèdies com les que ens tenen acostumats els mitjans de comunicació.

Ivanna V. Ortiz

Conversant amb Eytan Fox

Edna Fainaro (Screen Daily)

Vostè és un cineasta que s'ha preocupat sobretot per temes contemporanis israelians, i sorprèn veure com es capbussa en un problema de consciència entre jueus i alemanys. Què li va empenyer a això?

Crec que el passat juga un paper molt important a la vida de tots els joves, siguin d'on siguin. Vaig fer una pel·lícula sobre joves que només desitgen viure i passar-s'ho bé i creuen que són lliures i diferents als seus pares, però el passat els persegueix. Per ser lliures de debò, no els queda més remei que fer les paus amb el passat.

Li va inspirar algun esdeveniment en particular?

Cap especialment, però em preocupa molt la situació política a Israel. Estic convençut que els israelians segueixen obsessionats amb l'Holocaust i la seva posició de víctimes; per això no veuen que s'han convertit en agressors, causant dolor i sofriment als palestins. Crec que per ajudar als israelians a comprendre com de cruels s'han tornat, és necessari que arribin a fer les paus amb un passat traumàtic.

A més, m'interessa molt la masculinitat; Israel és una societat molt masculina, per això vaig decidir explicar una història en la qual un home connecta amb els seus sentiments més profunds i aconsegueix canviar enfrontant-se a l'esdeveniment més aterridor del seu passat.

Què li va fer escollir aquest repartiment? Va haver algun problema amb els protagonistes?

Israel no és un país molt gran i quan vaig començar a treballar en el guió amb Gal Úchovsky (guionista i productor), vaig saber des d'un principi que, de tots els actors israelians, només m'interessava Lior Ashkenazi per al paper protagonista. Ens vam veure i vaig començar a parlar-li de la pel·lícula. Amb el temps, es va ficar cada vegada més en el paper i cada vegada el paper era més com ell. Va ser un procés d'allò més interessant.

Vam fer proves amb els actors alemanys. Vaig veure a molts actors joves a Berlín, em vaig dur les cintes de les proves a Israel i, després de visionar-les, vam estar d'acord que Knut Berger i Carolina Peters eren perfectes. No només van actuar a la pel·lícula, sinó que també van venir a Israel i van fer un cop de mà amb el guió. Es van esforçar per a què els seus personatges fossin realistes.

Va haver d'ensenyar el guió al Mossad? Li van dir quelcom? Van interferir en el rodatge?

Quina pregunta tan curiosa. Clar que no l'hi ensenyem, per a què? Vam parlar amb exagents del Mossad informalment per a assegurar-nos de certes coses. Quant a la seva reacció, bé, algunes persones que havien estat al Mossad van veure la pel·lícula i no els va agradar. Segons la seva opinió, no era un retrat heroic del Mossad. Es van queixar que eren massa maldestres, massa vulgars, com funcionaris de correus. A mi em va semblar un compliment.

Va haver algun problema a l'hora de rodar en tres països diferents?

Sí. Primer, és més car. Segon, la logística és molt més complicada. Però crec que dona un major horitzó a la pel·lícula. Comença en el meravellós Estambul, recorre Israel, el mar de Galilea, el Mar Mort, Jerusalem i acaba a Berlín. Tres climes diferents, tres atmosferes diferents, tres ambients diferents. Crec que afegeix molt a la pel·lícula i que li dona un toc èpic.

FILMOGRAFIA

2006 The Bubble
2004
2002
1997 Florentine
1997 Gotta Have Heart
1994 Song of the Siren
1990 Time Off

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza

Cineclub Sabadell

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell

Hi col·labora

Alliance Française

C/ d'en Font, 1, 08201 Sabadell,
www.cineclubsabadell.org